

М. Стефанчук, д-р юрид. наук, доц.
ORCID ID: 0000-0002-6239-9091
Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ГАРАНТІЇ ПРОКУРОРІВ ПРИ ПРИПИНЕННІ ТРУДОВОГО ДОГОВОРУ: ПРАВОВА ВИЗНАЧЕНІСТЬ

Висвітлено проблемні аспекти практичної реалізації положень законодавства, які регламентують гарантії працівників при припиненні трудового договору, в аспекті його застосування до прокурорів під час кадрового перезавантаження органів прокуратури як втілення першочергових заходів із реформи цієї інституції на сучасному етапі. Визначено проблемні аспекти законодавчого закріплення у трудовому та спеціальному законодавстві гарантій прокурорів при припиненні трудового договору та практики його застосування в процесі кадрового перезавантаження прокуратури, формулювання пропозицій щодо їхнього вирішення. У процесі дослідження використано формально-логічний, системний, герменевтичний, порівняльно-правовий та аналітичний методи наукового пізнання. Встановлено, що сучасний етап реформування прокуратури в Україні є продовженням раніше розпочатої її реформи як інституції, орієнтованої на потреби суспільства та держави. Пріоритетний напрям такого реформування обумовлений потребою усунення прогалів у нормативно-правових актах з метою вдосконалення реалізації прокурорами конституційних повноважень. Водночас залишаються актуальними питання кадрового перезавантаження органів прокуратури з огляду на те, що впродовж нетривалого періоду часу двічі відбулися суттєві зміни в такій складовій механізми моніторингу успішності цієї реформи, як персональна відповідальність за реалізацію її положень. Констатовано, що за відсутності правової позиції суду конституційної юрисдикції у справі конституційності першочергових заходів реформування органів прокуратури, проблемні аспекти її кадрового перезавантаження вирішуються у правових позиціях Верховного Суду та в Рішеннях Конституційного Суду України за конституційними скаргами заінтересованих суб'єктів щодо поширення на прокурорів правових гарантій, передбачених Кодексом законів про працю України. Проаналізовано положення законодавства та кореспондуючої судової практики у сфері особливостей застосування до прокурорів гарантій, наданих трудовим законодавством при припиненні трудового договору. Констатовано, що спеціальний Закон України "Про прокуратуру" визначає виключний перелік випадків, коли до правовідносин щодо звільнення прокурорів не застосовуються норми Кодексу законів про працю України. Аргументовано, що попри те, що форма персонального попередження працівника про наступне звільнення законодавством не визначена, це попередження може вважатися таким, що здійснено персонально, якщо в ньому містяться дані, що стосуються певної, окремої особи, тобто містить персональні дані. Запропоновано в системному зв'язку з положеннями законодавства про захист персональних даних кваліфікувати попередження про наступне звільнення працівника як таке, що здійснено персонально, за умови відповідності змісту інформації, що в ньому міститься, критерію "персональності", тобто можливості ідентифікації особи, якої вона стосується.

Ключові слова: реформа прокуратури, припинення трудового договору, гарантії, персональне попередження про звільнення, спеціальне законодавство.

ВСТУП. Спроби врегулювання актуальних викликів у сфері правосуддя на сучасному етапі знайшли своє відображення в проєкті Плану відновлення України (далі – проєкт Плану) [1], підготовленому експертами робочої групи "Юстиція" Національної Ради відновлення України від наслідків війни. У цьому документі продовження раніше розпочатої реформи прокуратури як органу, орієнтованого на потреби держави та суспільства, визнано справжнім викликом у поточних умовах, а також акцентовано увагу на потребі усунення прогалів у нормативно-правових актах з метою вдосконалення реалізації прокурорами конституційних повноважень. Передусім ідеться про приведення Закону України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII "Про прокуратуру" (далі – Закон № 1697-VII) [2], Кримінального процесуального кодексу України та інших законодавчих актів відповідно до Конституції України. Визначені пріоритетні цілі та заходи заслуговують на підтримку та вже тривалий час є затребуваними з метою приведення положень законодавства України в цій сфері відповідно до принципу правової визначеності. З цього приводу слід нагадати зауваження до проєкту Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури" Головного юридичного управління апарату Верховної Ради України про те, що назва цього законопроєкту не повною мірою відповідає його змістові, оскільки визначені в ньому так звані першочергові заходи були пов'язані передусім з кадровим перезавантаженням

органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів [3]. Ці зауваження актуальні і сьогодні з огляду на фактичний стан справ, за якого положення Закону України "Про прокуратуру" і досі не приведені згідно з прийнятими 2 червня 2016 р. змінами до Конституції України щодо правосуддя, а отже, залишаються одним із першочергових та необхідних законодавчих кроків з удосконалення організації та діяльності прокуратури.

Не втратили своєї актуальності форма і спосіб, у який було здійснено кадрове перезавантаження органів прокуратури відповідно до Закону України від 19 вересня 2019 р. № 113-IX "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури" (далі – Закон № 113-IX) [4], з огляду на те, що на сьогодні актуальним залишається довгоочікуване Рішення Конституційного Суду України (далі-КСУ) щодо конституційності реформи прокуратури 2019 р. у справі, яка вже тривалий час перебуває на розгляді Великої палати КСУ. Ухвалою колеґії суддів КСУ відкрито конституційне провадження у справі № 3/116(20), яка розглядається Великою палатою КСУ з 24.12.2020 р. [5]. Примітно, що представники цього органу конституційної юрисдикції звертають увагу на потенціал Рішення в цій справі, у якому суд конституційної юрисдикції має можливість сформувати юридичні позиції стосовно ролі та місця прокуратури в системі органів державної влади та системи правосуддя [6], що заслуговує на підтримку.

На цьому тлі в проєкті Плану стверджується про здійснення до війни повного кадрового перезавантаження органів прокуратури від осіб, які *не відповідали вимогам доброчесності та професійності*, що видається дещо контрверсійним, оскільки впродовж не тривалого часу цього кадрового перезавантаження органів прокуратури двічі відбулися суттєві зміни в такій складовій механізму моніторингу успішності сучасної реформи прокуратури, як персональна відповідальність за реалізацію її положень [7, 8]. Зокрема, 5 березня 2020 р. Верховною Радою України було висловлено недовіру Генеральному прокурору через низьку ефективність виконання ним своїх обов'язків і, як наслідок, невідповідність займаній посаді, а 19 липня 2022 р. було звільнено з посади його наступницю через вагомий претензії до вже реформованого кадрового складу органів прокуратури.

За відсутності правової позиції суду конституційної юрисдикції у справі конституційності першочергових заходів реформування органів прокуратури проблемні аспекти кадрового перезавантаження органів прокуратури вирішуються у правових позиціях Верховного Суду та в Рішеннях КСУ за конституційними скаргами заінтересованих суб'єктів щодо відповідності Конституції окремих положень Закону № 113-ІХ. Свої вимоги скажники обґрунтовують порушенням щодо них конституційних гарантій від незаконного звільнення, істотним втручанням у їхнє приватне та професійне життя, браком домірних (пропорційних) засобів втручання в їхні права та неврахуванням вимог конституційними приписів щодо змісту і спрямованості діяльності держави, які визначаються правами і свободами людини та їхніми гарантіями, головного обов'язку держави щодо утвердження і забезпечення прав і свобод людини, створення умов для повного здійснення громадянами права на працю. Саме такі аргументи навіть суд конституційної юрисдикції в одному з Рішень за конституційною скаргою, дійшовши висновку про неконституційність положень п. 8 розд. XI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про Національну поліцію" від 2 липня 2015 р. № 580-VIII, зазначивши, що Верховна Рада України шляхом ухвалення законів, що є нормативними актами, не може повідомляти окремих працівників або певні категорії працівників про їхнє можливе майбутнє звільнення [9], що дає підстави очікувати подібної правової позиції КСУ у справах за конституційними скаргами [10] щодо визнання неконституційними положень п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону №113-ІХ, згідно з якими всі прокурори були попереджені про можливе майбутнє звільнення з посади. Водночас у цій категорії справ виникає ряд питань щодо поширення на прокурорів правових гарантій, передбачених Кодексом законів про працю України (далі – КЗпП) [11], від незаконного звільнення та співвідношення положень трудового законодавства та Закону № 1697-VII з цих питань у процесі кадрового перезавантаження органів прокуратури, деякі особливості якого вже піддавались авторкою правовому аналізу в попередніх дослідженнях [12].

Проблематика діяльності органів прокуратури неодноразово ставала предметом наукових дискусій багатьох науковців, серед яких питання кадрового перезавантаження, у тому числі, звільнення прокурорів із посад як одного із першочергових заходів сучасного етапу реформування прокуратури в Україні безпосередньо досліджувалися такими ученими, як В.С. Бабкова [13], І. В. Костенко [14], С.К. Костенко [15],

А.В. Лапкін [16], Л.М. Москвич [17], І.О. Русанова [18], Р.Р. Трагнюк [19] та інші.

Проте, незважаючи на таку значну доктринальну роботу, на сучасному етапі реформування прокуратури в Україні потребують окремого дослідження питання співвідношення трудового законодавства та Закону № 1697-VII з питань звільнення прокурорів з посади, з огляду на той запит, що формується в конституційних скаргах заінтересованих осіб з приводу цього питання.

Відповідно, **мета наукової статті** полягає у встановленні проблемних аспектів законодавчого закріплення у трудовому та спеціальному законодавстві гарантій прокурорів при припиненні трудового договору, а також практики його застосування в процесі кадрового перезавантаження прокуратури, формулювання пропозицій щодо їхнього вирішення.

Для досягнення визначеної мети поставлено такі **завдання**: здійснити правовий аналіз законодавства у сфері регламентації гарантій прокурорів при припиненні трудового договору за трудовим і спеціальним законодавством та практики його застосування; виокремити особливості застосування до прокурорів гарантій при припиненні трудового договору, передбачених трудовим і спеціальним законодавством, та передумов їхнього запровадження; з'ясувати правову природу способу попередження прокурорів про можливе майбутнє звільнення згідно з положеннями Закону № 113-ІХ та визначити його відповідність критерію "персональності".

Щоб досягти заявленої мети використано формально-логічний, герменевтичний, порівняльно-правовий, аналітичний та системний методи наукового пізнання.

Об'єктом дослідження є правові відносини у сфері визначення та забезпечення гарантій прокурорів при припиненні трудового договору.

ВІКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Гарантії КЗпП України: застосовність до прокурорів. Визначаючи обсяг застосовності гарантій, передбачених трудовим законодавством, до прокурорів, передусім слід виходити із загальних положень ст. 3 КЗпП, згідно з якими трудові відносини працівників усіх підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, виду діяльності і галузевої належності, а також осіб, які працюють за трудовим договором із фізичними особами регулюється законодавством про працю. У свою чергу, організація та діяльність прокуратури України, статус прокурорів визначаються Конституцією України, Законом № 1697-VII та іншими законами України, чинними міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України (ст. 4 Закону № 1697-VII).

Що стосується організаційних питань кадрової роботи в органах прокуратури, то слід звернути увагу на Положення про організацію кадрової роботи в органах прокуратури, затверджене наказом Генеральної прокуратури України від 18 грудня 2017 р. № 351, зареєстроване в Міністерстві юстиції України 26 січня 2018 р. № 113/31565 (що було актуальним на момент набрання чинності Законом № 113-ІХ), у п. 2 розд. I якого (Положення) було закріплено, що правовою основою організації кадрової роботи в органах прокуратури, серед іншого, є КЗпП. Так само, як і в чинному Положенні про організацію кадрової роботи в органах прокуратури, затвердженому наказом Генерального прокурора від 10 лютого 2022 р. № 25, правовою основою організації кадрової роботи в органах прокуратури України є Конституція України, КЗпП, Закон № 1697-VII, Закон Украї-

ни "Про державну службу", інші нормативно-правові акти та це Положення (п. 2 розд. І).

Водночас п. 1 розд. І Закону № 113-ІХ внесено зміни до ст. 40 КЗпП (регламентує особливості реалізації такої підстави припинення трудового договору, як розірвання трудового договору з ініціативи роботодавця), зокрема її доповнено ч. 5, згідно з положеннями якої особливості звільнення окремих категорій працівників з підстав, передбачених п. 1 ч. 1 цієї статті (зміни в організації виробництва і праці, у т. ч., ліквідації, реорганізації, банкрутства або перепрофілювання підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників), а також особливості застосування до них положень деяких статей КЗпП встановлюються законом, що регулює їхній статус. Серед цих статей вказано такі:

- ч. 2 ст. 40 КЗпП (згідно з якими звільнення з підстав, зазначених у п. 1, 2 і 6 цієї статті, допускається, якщо неможливо перевести працівника, за його згодою, на іншу роботу);

- ст. 42 КЗпП (регламентує визначення переважного права на залишення на роботі при вивільненні працівників у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці);

- ст. 42-1 (регламентує визначення переважного права на укладення трудового договору в разі поворотного прийняття на роботу);

- ч. 1-3 ст. 49-2 (щодо персонального попередження працівників про наступне вивільнення не пізніше ніж за два місяці; щодо врахування при вивільненні працівників у випадках змін в організації виробництва і праці переважного права на залишення на роботі, передбаченого законодавством; щодо обов'язку власника або уповноваженого ним органу, фізичної особи, яка використовує найману працю, одночасно з попередженням про звільнення у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці, запропонувати працівникові іншу роботу на тому самому підприємстві, в установі, організації, у фізичної особи);

- ст. 74 (регламентує права працівника на щорічні відпустки та збереження на період щорічної відпустки за працівником місця роботи (посади) і заробітної плати);

- ч. 3 ст. 121 КЗпП (регламентує гарантії і компенсації працівникам при службових відрядженнях, зокрема, збереження за відрядженими працівниками протягом усього часу відрядження місця роботи (посади)).

Також Законом № 113-ІХ ст. 51 Закону № 1697-VII доповнено ч. 5, відповідно до якої на звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої п. 9 ч. 1 цієї статті (у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, у якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури), не поширюються положення законодавства щодо пропозиції іншої роботи та переведення на іншу роботу при звільненні у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці, щодо строків попередження про звільнення, щодо переважного права на залишення на роботі, щодо переважного права на укладення трудового договору в разі поворотного прийняття на роботу, щодо збереження місця роботи на період щорічної відпустки та на період відрядження.

Отже, зміни, внесені Законом № 113-ІХ до КЗпП України, передбачають, що особливості регулювання трудових відносин прокурорів, у тому числі, щодо припинення трудового договору, встановлюються спеціальним законом. Особливості такої законодавчої регла-

ментації трудових відносин прокурорів цілком передбачувано отримали свій подальший розвиток у судовій практиці. Зокрема, Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду в постанові від 15 вересня 2022 р. по справі № 640/25949/19 в адміністративному провадженні № К/990/12953/22 дійшов висновку, що ч. 5 ст. 51 Закону № 1697-VII та ч. 4 ст. 40 КЗпП України передбачений виключний перелік випадків, коли до правовідносин щодо звільнення прокурорів не застосовуються норми КЗпП України, зазначивши про те, що аналогічна правова позиція викладена в ряді постанов Верховного Суду, від якої і у цій справі Верховний Суд не вбачає підстав відступати [20].

Мотивуючи свою правову позицію, Верховний Суд звернувся до висновку КСУ в Рішенні від 07 травня 2002 р. № 8-рп/2002, у якому було сформовано правову позицію, згідно з якою *правове регулювання Конституцією України та спеціальними законами України спеціального статусу посадових осіб не означає, що на них не можуть не поширюватися положення інших законів щодо відносин, не врегульованих спеціальними законами* [21], а також до правової позиції Верховного Суду України, викладеної в постанові від 17 лютого 2015 р. у справі № 21-8а15 про те, що за загальним правилом пріоритетними є норми спеціального законодавства, а трудове законодавство підлягає застосуванню у випадках, якщо нормами спеціального законодавства не врегульовано спірні правовідносини або, коли про це йдеться у спеціальному законі [22] (аналогічна позиція неодноразово була висловлена і Верховним Судом, зокрема, у постановою від 31 січня 2018 р. у справі № 803/31/16, від 30 липня 2019 р. у справі № 804/406/16, від 08 серпня 2019 р. у справі № 813/150/16).

Враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок про те, що на прокурорів поширюються встановлені КЗпП України гарантії при припиненні трудового договору з урахуванням положень Закону № 1697-VII як спеціального Закону, що визначає особливості регулювання трудових відносин прокурорів, у тому числі, *визначає виключний перелік випадків, коли до правовідносин щодо звільнення прокурорів не застосовуються норми КЗпП України*.

Персональне попередження прокурора про можливе майбутнє звільнення: правова визначеність. Одне з найбільш спірних питань Закону № 113-ІХ стосується можливості кваліфікувати п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону № 113-ІХ, згідно з положеннями якого: "6. З дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України "Про прокуратуру" як персональне попередження прокурора про його наступне вивільнення, а отже потребує окремого правового аналізу. П. 1 розд. І Закону № 113-ІХ внесено зміни до ст. 40 КЗпП, зокрема її доповнено ч. 5, згідно з положеннями якої *особливості звільнення окремих категорій працівників з підстав, передбачених п. 1 ч. 1 цієї статті* (зміни в організації виробництва і праці, у т. ч., ліквідації, реорганізації, банкрутства або перепрофілювання підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників), *а також особливості застосування до них положень деяких статей КЗпП встановлюються законом, що регулює їхній статус*. Серед цих статей вказано і ч. 1 ст. 49-2

(щодо персонального попередження працівників про наступне вивільнення не пізніше ніж за два місяці).

Законом № 113-IX ст. 51 Закону № 1697-VII доповнено ч. 5, відповідно до якої на звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої п. 9 ч. 1 цієї статті (у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, у якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури), не поширюються положення законодавства, у тому числі, щодо строків попередження про звільнення. Слід зауважити, що законодавцем не зовсім коректно у цьому випадку застосовано термін "звільнення", оскільки ліквідація, реорганізація підприємства, установи, організації, скорочення чисельності або штату працівників згідно з КЗпП України є видами змін в організації виробництва і праці як однієї із підстав розірвання трудового договору з ініціативи роботодавця, за якої відбувається вивільнення працівників, про яке вони персонально попереджаються не пізніше ніж за два місяці (ч. 1 ст. 49-2 КЗпП України).

Отже, Законом № 1697-VII як спеціальним Законом, який передбачає виключний перелік випадків, коли до правовідносин щодо звільнення прокурорів не застосовуються норми КЗпП (зокрема і ч. 1 ст. 42 КЗпП, згідно з диспозицією якої "про наступне вивільнення працівників персонально попереджають не пізніше ніж за два місяці"), визначено у якій частині на звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697-VII (у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, у якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури), не поширюються положення ч. 1 ст. 42 КЗпП, а саме, щодо строків попередження про звільнення (ч. 5 ст. 51 Закону № 1697-VII), тобто вивільнення працівників у зв'язку зі змінами в організації виробництва і праці згідно з термінологією ч. 1 ст. 49-2 КЗпП України.

Водночас ч. 1 ст. 42 КЗпП регламентує не лише строк попередження працівників про наступне вивільнення, але й те, у який спосіб таке попередження має бути здійснено – персонально. Однак ч. 5 ст. 51 Закону № 1697-VII не передбачено, що на звільнення прокурорів з посади з підстави, передбаченої п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону № 1697-VII, не поширюються положення ч. 1 ст. 42 КЗпП, а саме, щодо способу здійснення такого попередження – персонально, що дає підстави висувати про те, що в цій частині – визначення способу попередження працівника про наступне вивільнення – положення ч. 1 ст. 42 КЗпП поширюються на випадок звільнення прокурора з посади у разі ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, у якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури.

З огляду на те, що КЗпП України форма персонального попередження працівника про наступне вивільнення не визначена, п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону № 113-IX було регламентовано, що з дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені в належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі п. 9 ч. 1 ст. 51 Закону України "Про прокуратуру". Таким чином, Законом № 113-IX здійснено спробу врегулювати цю законодавчу прогалину шляхом визначення *ad hoc* форми та способу попередження прокурорів про наступне вивільнення через законодавче закріплення констатації факту визнання

прокурорів такими, що персонально попереджені про їхнє можливе наступне вивільнення.

Слід зауважити, що у Висновку Головного науково-експертного управління апарату Верховної Ради України (далі – ГНЕУ) на проєкт Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури" [23] зверталась увага на те, що законодавчі приписи, згідно із якими з дня набрання чинності цих змін до законодавства всі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України "Про прокуратуру", вбачаються дискримінаційними і такими, що суперечать вимогам частини третьої статті 22 Конституції України про те, що при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. Одним із перших аргументів такої позиції було зазначено – недотримання вимог ч.1 ст. 49-2 КЗпП щодо персонального повідомлення працівника про його майбутнє звільнення.

Попри те, що у Висновку ГНЕУ не було зазначено, у якій формі та в який спосіб, на його думку, мало бути здійснено попередження про майбутнє звільнення, щоб кваліфікуватись як "персональне", все ж визнання у ньому законопроектних приписів, що визначили форму та спосіб, у яких воно мало бути здійснено, дискримінаційними і такими, що суперечать ст. 22 Конституції України, дає підстави з певною вірогідністю стверджувати про те, що таке попередження не може бути кваліфіковано як таке, що відповідало вимогам здійснення персонального попередження.

У науковій юридичній літературі зазначається, що з позиції потенційного доведення факту такого попередження у суді в інтересах роботодавця є документальне закріплення факту попередження працівника, що є ознакою законності відповідного припинення правовідносин [24, с. 145], з чим варто погодитись. Ба більше, вважаємо, що для визнання попередження працівника про наступне вивільнення як такого, що було здійснено у спосіб, який відповідає критеріям "персональності", необхідно з'ясувати етимологію терміна "персональний". Словник української мови визначає термін "персональний" як такий, що стосується певної, окремої особи, належить їй [25, с. 332]. Отже, вважаємо, що попередження про наступне вивільнення може вважатися таким, що є персональним, якщо в ньому містяться дані, що стосуються певної, окремої особи, тобто містить персональні дані. У системному зв'язку з положеннями Закону України "Про захист персональних даних" від 1 червня 2010 р. № 2297-VI [26], у якому персональні дані визначаються як відомості чи сукупність відомостей про фізичну особу, яка ідентифікована або може бути конкретно ідентифікована, вважаємо, що попередження про наступне вивільнення працівника може вважатися таким, що здійснено персонально за умови відповідності змісту інформації, що в ньому міститься, критерію "персональності", тобто можливості ідентифікації особи, якої вона стосується.

У Законі України "Про захист персональних даних" не зазначається, про які саме відомості, що ідентифікують особу, ідеться, однак, досить детальний опис таких ідентифікаторів викладено в так званому "Пакеті захисту даних" або постанові про нові правила і порядок захисту персональних даних – General Data

Protection Regulation (GDPR), затверджених у травні 2016 р. Європейським Парламентом і Радою Європейського Союзу, у якому визначено, що фізична особа, що може бути ідентифікована, – це особа, яку можна ідентифікувати, прямо чи опосередковано, зокрема за рядом ідентифікаторів, серед яких передусім – ім'я та ідентифікаційний номер, а також інші специфічні фактори фізичної особи [27].

Предметним в аспекті досліджуваного питання також є Рішення КСУ у справі за конституційною скаргою Бівалькевича Богдана В'ячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) п. 8 розд. XI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про Національну поліцію". Було здійснено перевірку на відповідність ст. 8, 22, ч. 1, 2, 6 ст. 43 Конституції України п. 8 розд. XI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про Національну поліцію" від 2 липня 2015 р. № 580-VIII (далі – Закон № 580), за яким "з дня опублікування цього Закону всі працівники міліції (особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ), а також інші працівники Міністерства внутрішніх справ України, його територіальних органів, закладів та установ вважаються такими, що попереджені у визначеному порядку про можливе майбутнє звільнення через скорочення штатів". За наслідками такої перевірки КСУ констатував, що в оспорюваній нормі Закону № 580 Верховна Рада України визначила один зі складників спеціального порядку звільнення всіх працівників міліції – попередження про звільнення у спосіб опублікування Закону № 580, що має ознаки акту правозастосування. З огляду на те, що Верховна Рада України не є суб'єктом правозастосування та не повноважна ухвалювати акти такого виду за винятком випадків, що прямо визначені Конституцією України, КСУ дійшов висновку, що п. 8 розд. XI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону № 580 ухвалено Верховною Радою України за межами її конституційних повноважень, а тому є таким, що суперечить ч. 2 ст. 6, ч. 2 ст. 19, ч. 2 ст. 85 Конституції України [9].

Отже, з урахуванням викладеної вище правової позиції КСУ, п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону № 113-IX, згідно з положеннями якого: "6. З дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України "Про прокуратуру" може бути кваліфікований як повідомлення прокурорів про можливе майбутнє звільнення шляхом ухвалення цього Закону, що є нормативним актом, та не належить до повноважень Верховної Ради України, оскільки таке попередження повинно бути здійснено на підставі індивідуального акта права, повноважень щодо ухвалення якого у цьому випадку Верховна Рада України не має, оскільки її повноваження чітко визначені приписами Основного Закону України. Вищевикладене дає підстави висувати про те, що п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону № 113-IX не може бути кваліфікований як *персональне* попередження прокурора про його можливе майбутнє звільнення (наступне вивільнення).

ВИСНОВКИ. Сучасний етап реформування прокуратури в Україні є продовженням раніше розпочатої її реформи як інституції, орієнтованої на потреби суспільства та держави. Пріоритетний напрям такого реформування обумовлений потребою усунення прогалин у

нормативно-правових актах з метою вдосконалення реалізації прокурорами конституційних повноважень. Водночас залишаються актуальними питання кадрового перезавантаження органів прокуратури з огляду те, що впродовж нетривалого періоду часу двічі відбулися суттєві зміни в такій складовій механізмі моніторингу успішності цієї реформи, як персональна відповідальність за реалізацію її положень.

За відсутності правової позиції суду конституційної юрисдикції у справі конституційності першочергових заходів реформування органів прокуратури проблемні аспекти кадрового перезавантаження органів прокуратури вирішуються у правових позиціях Верховного Суду та в Рішеннях КСУ за конституційними скаргами заінтересованих суб'єктів щодо поширення на прокурорів правових гарантій, передбачених Кодексом законів про працю України при припиненні трудового договору працівника та співвідношення положень трудового законодавства і спеціального законодавства з цих питань.

Правовий аналіз положень законодавства та кореспондуючої судової практики у сфері особливостей застосування до прокурорів гарантій, наданих трудовим законодавством при припиненні трудового договору, дає підстави стверджувати про сформовану судову практику, згідно з якою спеціальний Закон України "Про прокуратуру" визначає виключний перелік випадків, коли до правовідносин щодо звільнення прокурорів не застосовуються норми Кодексу законів про працю України.

За результатами дослідження питань правової визначеності персонального попередження прокурора про його можливе майбутнє звільнення у спосіб, передбачений п. 6 розд. II "Прикінцеві і перехідні положення" Закону № 113-IX, можна висувати про те, що таким чином законодавцем було здійснено спробу врегулювати законодавчу прогалину в закріпленні форми персонального попередження працівника про наступне вивільнення шляхом визначення *ad hoc* форми та способу попередження прокурорів про наступне вивільнення через законодавче закріплення констатації факту визнання прокурорів такими, що персонально попереджені про їхнє можливе наступне вивільнення. Однак такий спосіб попередження про наступне вивільнення, на нашу думку, не може вважатися таким, що є персональним, якщо в ньому не містяться дані, що стосуються певної, окремої особи, тобто не містяться персональні дані. У системному зв'язку з положеннями законодавства про захист персональних даних вважаємо, що попередження про наступне вивільнення працівника може вважатися таким, що здійснено персонально за умови відповідності змісту інформації, що в ньому міститься, критерію "персональності", тобто можливості ідентифікації особи, якої вона стосується.

Отже, одним із ризиків досягнення пріоритетних цілей та першочергових заходів, визначених на їхнє досягнення у сфері подальшого реформування органів прокуратури, можна назвати спірну конституційність кадрового перезавантаження прокуратури за Законом № 113-IX, що неодмінно поставить перед КСУ завдання пошуку балансу між суспільно значущими інтересами в підтриманні легітимності нового кадрового складу прокуратури та приватних інтересів суб'єктів права на конституційну скаргу. У будь-якому випадку до остаточного формування судових позицій у справах щодо конституційності цієї реформи твердження про повне кадрове перезавантаження органів прокуратури від осіб, які не відповідали вимогам доброчесності та професійності, потребує коригування з урахуванням реальних об'єктивних обставин.

Список використаних джерел

1. Проект Плану відновлення України. URL: https://uploads-ssl.webflow.com/625d81ec8313622a52e2f031/62dea471331181b583d43ec5_Юстиція.pdf (дата звернення: 10 листопада 2022).
2. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text> (дата звернення: 10 листопада 2022).
3. Зауваження до проекту Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури". URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66266 (дата звернення: 10 листопада 2022).
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури: Закон України від 19 вересня 2019 р. № 113-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/113-20#Text> (дата звернення 10 листопада 2022).
5. Конституційні подання. URL: <https://ccu.gov.ua/novyna/konstytuciyini-podannya> (дата звернення 10 листопада 2022).
6. Окрема думка судді Конституційного Суду України Первомайського О.О. у справі № 1-223/2018(2840/18) за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремого положення пункту 26 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/na06d710-20#Text> (дата звернення 10 листопада 2022).
7. Про висловлення недовіри Генеральному прокурору Рябошапці Р. Г.: постанову Верховної Ради України від 5 березня 2020 р. № 526-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-20> (дата звернення 10 листопада 2022).
8. Про звільнення І. Венедіктової з посади Генерального прокурора: Указ Президента України від 19 липня 2022 р. № 518/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/5182022-43389> (дата звернення 10 листопада 2022).
9. У справі за конституційною скаргою Бівалькевича Богдана В'ячеславовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 8 розділу XI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про Національну поліцію": Рішення Другого сенату КСУ від 21 липня 2021 р. № 4-р(II)/2021. Справа № 3-107/2020(221/20). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-21/conv#Text> (дата звернення 10 листопада 2022).
10. Конституційні скарги. URL: <https://ccu.gov.ua/novyna/konstytuciyini-skargy> (дата звернення 10 листопада 2022).
11. Кодекс законів про працю України: Закон від 10 грудня 1971 р. № 322-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text> (дата звернення 10 листопада 2022).
12. Стефанчук М.М. Звільнення прокурорів під час атестації: визначення підстав // Вісн. нац. ун-ту імені Тараса Шевченка. Юридичні науки, 2021. № 4. С. 97–101.
13. Бабкова В.С. Деякі аспекти реформування системи прокуратури // Порівняльно-аналітичне право, 2019. № 4. С. 400–403
14. Костенко І.В., Огієвич С.М. Теоретико-правовий аналіз прогалин у реформуванні системи органів прокуратури // Часопис Київського університету права, 2020. № 2. С. 191–194.
15. Костенко С.К. Створення органів прокурорського врядування та проблема досягнення європейських стандартів незалежності прокурора // Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції, 2019. № 1. С. 200–206.
16. Боднарчук Т., Лапкін А. Основні напрями реформування інституту прокуратури на сучасному етапі // Підприємництво, господарство і право, 2020. № 12. С. 290–294.
17. Москвич Л.М. Звільнення прокурорів: проблеми сучасного правового регулювання та практики: мат-ли IV Міжнар. наук.-практ. конф. (16 жовтня 2020 р., Чернівці) // Сучасні виклики та актуальні проблеми судової реформи в Україні, 2020. С. 149–151.
18. Русанова І.О. До питання про конституційність правової основи кадрового переважання прокуратури // Вісн. Запорізьк. нац. ун-ту. Юридичні науки, 2020. № 4. Т. 1. С. 259–264.
19. Трагнюк Р.Р. Проблеми звільнення прокурорів під час атестації // Юрид. наук. електрон. журн., 2021. № 4. С. 580–583.
20. Справа № 21-8а15: Постанова Верховного Суду від 15 вересня 2022 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106264216> (дата звернення 10 листопада 2022).
21. У справі за конституційним поданням Президента України щодо офіційного тлумачення положень частин другої, третьої статті 124 Конституції України (справа щодо підвідомчості актів про призначення або звільнення посадових осіб): Рішення КСУ від 7 травня 2002 р. № 8-рп/2002. Справа N 1-1/2002. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v008p710-02?find=1&text=означ#w1_1 (дата звернення 10 листопада 2022).
22. Справа № 21-8а15: Постанова Верховного Суду України від 17 лютого 2015 р. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/42946756> (дата звернення 10 листопада 2022).
23. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури: Висновок Головного науково-експертного управління апарату Верховної Ради України на проект Закону України від 5 вересня 2019 р. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=1032&ski=10 (дата звернення 10 листопада 2022).
24. Бабенко Е.В. Доктрина захисту трудових прав працівників при припиненні трудових правовідносин : дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.05. Київ : Київ. нац. ун-т імені Тараса Шевченка, 2019. 423 с.
25. Словник української мови. В 11 т. / АН УРСР. Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. К.: Наук. думка, 1975. Т. 6. 832 с.
26. Про захист персональних даних: Закон України від 1 червня 2010 р. № 2297-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17> (дата звернення 10 листопада 2022).
27. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data, and repealing Directive 95/46/EC (General Data Protection Regulation). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32016R0679&from=EN> (дата звернення 10 листопада 2022).

References

1. Proekt Planu vidnovlennia Ukrainy [Project of the Recovery Plan of Ukraine]. https://uploads-ssl.webflow.com/625d81ec8313622a52e2f031/62dea471331181b583d43ec5_Юстиція.pdf (in Ukrainian).
2. Pro prokuraturu, Zakon Ukrainy [On the Public Prosecutor's Office, Law of Ukraine] № 1697-VII (2014). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text> (in Ukrainian).
3. Zauvazhennia do proektu Zakonu Ukrainy "Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo pershocherhovyykh zakhodiv iz reformy orhaniv prokuratury" [Notes to the draft Law of Ukraine "On Amendments to Some Legislative Acts of Ukraine on Priority Measures for Reform of Prosecutor's Bodies"]. http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66266 (in Ukrainian).
4. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo pershocherhovyykh zakhodiv iz reformy orhaniv prokuratury, Zakon Ukrainy [On Amendments to Some Legislative Acts of Ukraine on Priority Measures for Reform of Prosecutor's Bodies, Law of Ukraine] № 113-IX (2019). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/113-20#Text> (in Ukrainian).
5. Konstytutsiini podannia [Constitutional submissions]. <https://ccu.gov.ua/novyna/konstytuciyini-podannya> (in Ukrainian).
6. Oкрема думка судді Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy Pervomaiskoho O.O. u spravi № 1-223/2018(2840/18) za konstytutsiiniym podanniam 50 narodnykh deputativ Ukrainy shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiynosti) okremoho polozhennia punktu 26 rozdiliv VI "Prykintsevi ta perekhidni polozhennia" Buidzhethnoho kodeksu Ukrainy [Separate opinion of the judge of the Constitutional Court of Ukraine Pervomayskiy O.O. in case No. 1-223/2018(2840/18) on the constitutional submission of 50 Members of Parliament of Ukraine regarding compliance with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of a separate provision of Clause 26 of Chapter VI "Final and Transitional Provisions" of the Budget Code of Ukraine]. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/na06d710-20#Text> (in Ukrainian).
7. Pro vyslovlennia nedoviry Heneralnomu prokuroruro Riaboshaptsi R. H., postanova Verkhovnoi Rady Ukrainy [On the expression of no confidence in the Prosecutor General Ryaboshapka R., resolution of the Verkhovna Rada of Ukraine] № 526-IX (2020). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-20> (in Ukrainian).
8. Pro zvilnennia I.Venediktovoi z posady Heneralnoho prokurora, Ukaz Prezydenta Ukrainy [On the dismissal of I. Venediktova from the post of Prosecutor General, Decree of the President of Ukraine] № 518/2022 (2022). <https://www.president.gov.ua/documents/5182022-43389> (in Ukrainian).
9. U spravi za konstytutsiinoiu skarhoiu Bivalkevycha Bohdana Vyacheslavovycha shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiynosti) punktu 8 rozdiliv XI "Prykintsevi ta perekhidni polozhennia" Zakonu Ukrainy "Pro Natsionalnu politsiyu", Rishennia Druho senatu KSU [In the case of the constitutional complaint of Bivalkevych Bohdan Vyacheslavovych regarding compliance with the Constitution of Ukraine (constitutionality) of Clause 8 of Chapter XI "Final and Transitional Provisions" of the Law of Ukraine "On the National Police", Decision of the Second Senate of the CCU] № 4-r(II)/2021 (2021). Справа № 3-107/2020(221/20). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v004p710-21/conv#Text> (in Ukrainian).
10. Konstytutsiini skarhy [Constitutional complaints]. <https://ccu.gov.ua/novyna/konstytuciyini-skargy> (in Ukrainian).
11. Kodeks zakoniv pro pratsiu Ukrainy, Zakon Ukrainy [Labor Code of Ukraine, Law of Ukraine] № 322-VIII (1971). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text> (in Ukrainian).
12. Stefanчук, М.М. (2021) Zvilnennia prokuroriv pid chas atestatsii: vyznachennia pidstav [Dismissal of prosecutors during attestation: determination of grounds]. Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni Tarasa Shevchenka. Yurydychni nauky [Bulletin of Taras Shevchenko National University of Kyiv. Legal Studies], (4) 97-101 (in Ukrainian).
13. Babkova V. S. (2019) Deiaki aspekty reformuvannia systemy prokuratury [Some aspects of the reform of the prosecutor's system]. Porivnialno-analitychne pravo [Comparative and analytical law], (4) 400-403 (in Ukrainian).
14. Kostenko I. V., Ohiiyevych S. M. (2020) Teoretyko-pravovyi analiz prohalyu u reformuvanni systemy orhaniv prokuratury [Theoretical and legal analyses of lacunae in reforming of prosecution authorities system].

Chasopys Kyivskoho universytetu prava [Chronicles of KUL], (2) 191-194 (in Ukrainian). doi: 10.36695/2219-5521.2.2020.33 (in Ukrainian).

15. Kostenko, S. K. (2019). Stvorennia orhaniv prokurorskoho vriaduvannia ta problema dosiahnennia yevropeiskykh standartiv nezalezhnosti prokurora [Creation of the prosecutor's governance institution and the problem of achieving european standards for the independence of the prosecutor]. Aktualni problemy vitchyznianoï yurysprudensii [Actual problems of native jurisprudence], (1), 200-206 (in Ukrainian).

16. Bodnaruk T., Lapkin A. (2020) Osnovni napriamy reformuvannia instytutu prokuratury na suchasnomu etapi [The main directions of reforming the institution of the prosecutor's office at the present stage]. Pidpriemnytstvo, gospodarstvo i parvo [Entrepreneurship, Economy and Law], (4) 290-294. doi: <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.12.50> (in Ukrainian).

17. Moskvych L. M. (2020) Zvinnennia prokuroriv: problemy suchasnoho pravovoho rehliuvannia ta praktyky [Dismissal of prosecutors: problems of current legal regulation and practice]. U Suchasni vykylyky ta aktualni problemy sudovoi reformy v Ukraini [Current challenges and problems of judicial reform in Ukraine] (s.149-151) Chernivetskyi nats. un-t (in Ukrainian).

18. Rusanova I. O. (2020) Do pytannia pro konstytutsiinst pravovoi osnovy kadrovoho Perezavantzhenia prokuratury [To the question of the constitutionality of the legal basis for the reshuffle of the prosecutor's office]. Visnyk Zaporizkoho natsionalnoho universytetu. Yurydychni nauky [Herald of Zaporizhzhia National University. Jurisprudence], (4) Vol 1. 259-264. doi: <https://doi.org/10.26661/2616-9444-2020-4.1-38> (in Ukrainian).

19. Trahniuk R.R. Problemy zvlennia prokuroriv pid chas atestatsii [Problems of dismissal of prosecutors through attestation]. Yurydychni naukovyi elektronnyi zhurnal [Juridical scientific and electronic journal], (4) 580-583. doi: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-4/143> (in Ukrainian).

20. Postanova Verkhovnoho Sudu [Resolution of the Supreme Court] (2022). Sprava 640/25949/19. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/106264216> (in Ukrainian).

21. U spravi za konstytutsiynym podanniam Prezydenta Ukrainy shchodo ofitsiinoho tlumachennia polozhen chastyn druhoï, tretioï statii 124 Konstytutsii Ukrainy (sprava shchodo pidvidomchosti aktiv pro pryznachennia abo zvlennia posadovykh osib), Rishennia KSU [In the case based on the constitutional submission of the President of Ukraine regarding the official interpretation of the provisions of the second and third

parts of Article 124 of the Constitution of Ukraine (the case regarding the subordination of acts on the appointment or dismissal of officials, Decision of the CCU) № 8-rp/2002 (2002). Sprava N 1-1/2002. https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v008p710-02?find=1&text=означ#w1_1 (in Ukrainian).

22. Postanova Verkhovnoho Sudu Ukrainy [Resolution of the Supreme Court of Ukraine] (2015). Sprava № 21-8a15. <https://reyestr.court.gov.ua/Review/42946756> (in Ukrainian).

23. Vysnovok Holovnoho naukovy-ekspertnoho upravlinnia aparatu Verkhovnoi Rady Ukrainy na proekt Zakonu Ukrainy "Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo pershocherhovyykh zakhodiv iz reformy orhaniv prokuratury" [Conclusion of the Main Scientific and Expert Department of the Verkhovna Rada of Ukraine on the Draft of the Law of Ukraine "On Amendments to Some Legislative Acts of Ukraine on Priority Measures for Reform of Prosecutor's Bodies"] (2019). http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=1032&skl=10 (in Ukrainian).

24. Babenko, E.V. (2019) Doktryna zakhystu trudovykh prav pratsivnykyh pry pryypynenni trudovykh pravovidnosyn [Doctrine of protecting the labour rights of employees in termination labour legal relationship]: [dysertatsiia dokt. juryd. nauk]. Kyivskyi natsionalnyi universytet imeni Tarasa Shevchenka [Taras Shevchenko National University of Kyiv], Kyiv (in Ukrainian).

25. Slovyk ukrainskoi movy [Dictionary of the Ukrainian Language]: v 11 tt. T. 6 (1975). K.: Naukova dumka (in Ukrainian).

26. Pro zakhyst personalnykh danykh, Zakon Ukrainy [On the protection of personal data, Law of Ukraine] № 2297-VI (2010). <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/2297-17> (in Ukrainian).

27. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data, and repealing Directive 95/46/EC (General Data Protection Regulation). <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32016R0679&from=EN> (in English).

Received: 07.10.22

Revised: 10.10.22

Accepted: 12.10.22

M. Stefanchuk, Dr. Sc. (Law), Assoc. Prof.
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

GUARANTEES OF PROSECUTORS IN THE TERMINATION OF AN EMPLOYMENT CONTRACT: LEGAL CERTAINTY

The problematic aspects of the practical implementation of the provisions of the legislation, which regulate the guarantees of employees upon termination of the employment contract, are highlighted. These issues are investigated in the aspect of its application to prosecutors during the staff reform of the Public Prosecutor's Office as the embodiment of priority measures for the reform of this institution at the current stage. The purpose of the scientific article is to establish the problematic aspects of the legislative consolidation of guarantees of prosecutors upon termination of an employment contract under labor and special legislation and the practice of its application in the process of staffing the prosecutor's office as well as formulating proposals for their solution. To achieve this goal, formal-logical, systematic, hermeneutic, comparative-legal and analytical methods of scientific research were used. It has been established that the current stage of reforming the Public Prosecutor's Office in Ukraine is a continuation of its earlier reform as an institution is focused on the needs of society and the state. The priority direction of such reform is determined by the need to eliminate gaps in normative legal acts in order to improve the implementation of constitutional powers by prosecutors. At the same time, the issue of staffing the prosecutor's office remains relevant, considering that within a short period of time, significant changes have occurred twice in such a component of the mechanism for monitoring the success of this reform as personal responsibility for the implementation of its provisions. It was established that in the absence of a legal position of a court of constitutional jurisdiction in the matter of the constitutionality of priority measures to reform the prosecutor's bodies, the problematic aspects of personnel overloading of the Public Prosecutor's Office are resolved in the legal positions of the Supreme Court and in the Decisions of the Constitutional Court of Ukraine on constitutional complaints of interested subjects regarding the extension to prosecutors of the legal guarantees provided for The Labor Code of Ukraine upon termination of an employee's employment contract. The provisions of the legislation and the corresponding judicial practice in the field of special application of the guarantees provided by labor legislation to prosecutors upon termination of the employment contract are analyzed. It was established that the special Law of Ukraine "On the Public Prosecutor's Office" defines an exclusive list of cases when the norms of the Labor Code of Ukraine are not applied to the legal relationship regarding the dismissal of prosecutors. It is argued that despite the fact that the form of a personal notice to an employee about the next dismissal is not defined by legislation, such a notice can be considered to be personal if it contains data relating to a specific, individual person, that is, it contains personal data. It is proposed, in a systematic connection with the provisions of the legislation on the protection of personal data, to qualify a notice about the subsequent dismissal of an employee as personally issued, provided that the content of the information contained in it meets the criterion of "personality", that is, the possibility of identifying the person to whom it relates.

Keywords: reform of the Public Prosecutor's Office, termination of the employment contract, guarantees, personal notice of dismissal, special legislation.